

Sygn. akt I C 583/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2012r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSR Dorota Florkowska

Protokolant - S. D.

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2012r. w Zgorzelcu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. Ł.

przeciwko K. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powódki B. Ł. kwotę 12.495,60 zł (dwanaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powódki B. Ł. kwotę 3.663,34 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 583/11

UZASADNIENIE

Powódka, B. Ł., wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego, K. W., kwoty 12.495,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazała, iż w dniu 26 kwietnia 2011 r. pozwany zakupił od niej nawóz do produkcji rolnej w postaci preparatu P. (...) w ilości 5 ton za cenę 12.495,60 zł, płatną do dnia 30 maja 2011 r., której pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uiścił.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 25 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy w Zgorzelcu uwzględnił żądanie powódki (k. 9).

Pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa. Zarzucił, iż nie przyjął i nie podpisał wystawionej przez powódkę faktury VAT nr (...), albowiem nigdy nie składał zamówienia na nawóz. Pozwany wyjaśnił, że korzystał z sąsiedzkiej pomocy zięcia powódki, P. K., przy zasiewie kukurydzy, jednakże nigdy nie rozmawiał z nim o jakimkolwiek nawozie (19-21). Ponadto, pozwany zarzucił, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia, a żądanie od niego zapłaty określonej w pozwie kwoty jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, ponadto jego sytuacja materialna jest bardzo trudna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka, B. Ł., prowadzi gospodarstwo rolne położone w G.; jej pełnomocnikiem jest P. K.. Pozwany, K. W., prowadzi gospodarstwo rolne w S.. Strony współpracują z niemiecką biogazownią, której dostarczają kukurydzę.

(bezsporne)

Powódka współpracuje ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...), która dostarcza na potrzeby jej gospodarstwa środki do produkcji rolnej. W okresie od 2007 r. do 2010 r. spółka ta dostarczała nawozy i środki do produkcji rolnej pozwanemu, K. W.. Na początku 2011 r. zadłużenie pozwanego z tego tytułu wobec spółki (...) sięgało kwoty ok. 200.000,- zł.

(dowód: zeznania świadka, J. W. (1), k. 95 verte, zeznania świadka P. K., k. 44-45, zeznania świadka A. H., k. 58-59)

Zadłużenie pozwanego wobec spółki (...) jesienią 2011 r. spłaciła niemiecka biogazownia. Na początku 2011 r. rozmowy z przedstawicielem firmy (...), J. W. (1), w sprawie przejęcia długu pozwanego przez niemiecką biogazownię prowadzili A. H. (1), A. K. i P. K..

(dowód: zeznania świadka, P. K., k. 44-45, zeznania świadka A. H., k. 58-59, zeznania świadka, J. W. (1), 95 verte).

Pod koniec kwietnia 2011 r. P. K. – w imieniu B. Ł. (jako jej pełnomocnik) – zawarł z pozwanym, K. W., ustną umowę, na mocy której zobowiązał się do przeniesienia na rzecz pozwanego własności preparatu P. (...) w ilości 5 ton. W dniu 28 kwietnia 2011 r. preparat ten został wydany pozwanemu, co miało miejsce w G. na terenie gospodarstwa rolnego należącego do powódki. Pozwany zobowiązał się wówczas do zapłaty ceny sprzedaży w kwocie 12.495,60 zł w terminie trzech dni (liczonych od daty wydania nawozu). W domu powódki obecni wówczas byli A. K. i A. H. (2). Pozwany odebrał towar wynajętym od A. B. samochodem M. (...).

(dowód: zeznania świadka A. B., k. 43, zeznania świadka A. K., k. 43 verte-44, zeznania świadka P. K., k. 44-45, zeznania świadka A. H., k. 58-59, zeznania powódki B. Ł., k. 81-82, faktura VAT nr (...) z dnia 26 kwietnia 2011 r., k. 7)

W kwietniu 2011 r. P. K. – w imieniu powódki – wystawił fakturę VAT nr (...), tytułem sprzedaży na rzecz pozwanego preparatu P. (...) na kwotę 12.495,60 zł. Termin płatności w fakturze oznaczył na dzień 30 maja 2011 r.. Pozwany odmówił podpisania faktury.

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 26 kwietnia 2011 r., k. 7, zeznania świadka P. K., k. 44-45., zeznania świadka A. K., k. 43 verte-44)

Pismem z dnia 12 września 2011 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 12.495,60 zł, zakreślając mu siedmiodniowy termin na uiszczenie należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 12 września 2011 r., k. 8)

Pozwany skierował do powódki, B. Ł., pismo z dnia 15 września 2011 r., w którym podniósł, iż powódka nie wykazała żadnym dokumentem łączącej strony umowy i odmówił zapłacenia żądanej przez nią kwoty.

(dowód: pismo z dnia 15 września 2011 r., k. 23)

W dniu 21 lutego 2011 r. pozwany wypłacił z rachunku bakowego prowadzonego przez Łużycki Bank Spółdzielczy w L. Oddział w Z. o numerze (...)-(...)-101 kwotę 11.000,- zł. Na dzień 15 kwietnia 2011 r. saldo tego rachunku było ujemne i wynosiło (-) 399.916,93 zł, natomiast na dzień 30 kwietnia 2011 r. debet rachunku zamykał się kwotą 391.446,54 zł. Saldo rachunku pozwanego prowadzonego w Łużyckim Banku Spółdzielczym w L. Oddziale w Z. o numerze (...)-(...)- (...) na dzień 8 kwietnia 2011 r. wynosiło 3,16 zł, natomiast na dzień 29 kwietnia 2011 r. zamykało się kwotą 20.000,02 zł.

(dowód: historia rachunków o numerach (...), k. 87-91)

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie – stosownie do reguł dowodowych z art. 6 kc – powódkę, jako sprzedawcę, obciążał dowód wydania pozwanemu preparatu P. (...) w ilości 5 ton, natomiast pozwanego, jako nabywcę, obciążał dowód zapłacenia ceny (vide: wyrok SN z dnia 13 września 2000 r., II CKN 325/00).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż legitymujący się pełnomocnictwem powódki (udzielenia którego pozwany nie kwestionował), P. K., zawarł w jej imieniu z pozwanym umowę sprzedaży preparatu P. (...) w ilości 5 ton za wskazaną w pozwie kwotę. Mimo nie podpisania przez pozwanego dokumentu rozliczeniowego w postaci sporządzonej przez P. K. faktury VAT numer (...), okoliczność zawarcia pomiędzy stronami przedmiotowej umowy została wykazana zeznaniami świadków A. K. i P. K., który w imieniu powódki uzgadniał z pozwanym warunki sprzedaży nawozu. Zeznania tych świadków potwierdziły także fakt zrealizowania przez powódkę ciężącego na niej obowiązku, tj. wydania pozwanemu przedmiotu sprzedaży. W tym zakresie zeznania świadków A. K. i P. K. były zgodne z treścią zeznań świadków A. H. i A. B., którzy potwierdzili, iż pozwany odebrał z posesji powódki 5 ton nawozu. Zdaniem Sądu, nieścisłości pomiędzy wskazaniami świadków A. K. i P. K. w zakresie daty i okoliczności doręczenia pozwanemu faktury VAT nr (...) są konsekwencją upływu czasu i zatarcia się w ich pamięci szczegółów opisanego zdarzenia. Bacząc na obowiązek kupującego w postaci zapłaty za towar dostarczony zgodnie z warunkami ustnej umowy stron, tj. po upływie trzech dni liczonych od dnia wydania nawozu (vide: zeznania świadka P. K., k. 44), dokładna chwila doręczenia pozwanemu faktury VAT nie miała znaczenia dla ustalenia daty, od której pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą ceny, przy czym odsetki Sąd zasądził od dnia 1 czerwca 2011r., gdyż nie mógł orzec ponad żądanie powoda (vide: art. 481 § 1 i 2 kc oraz art. 321 kpc).

W sprawie pozwany – mimo ciężącego na nim dowodu – nie wykazał faktu dokonania zapłaty za odebrany od powódki nawóz. Dokonanie zapłaty nie wynikało bowiem z żadnego z zaoferowanych przez pozwanego dowodów. Pozwany zeznał, iż za nawóz zapłacił w dniu 15 kwietnia 2011 r., a na dowód swojej wypłacalności w dacie zapłaty przedstawił historię rachunków bankowych o numerach (...) - (...) - 101 i (...) - (...) - (...), tymczasem z treści tych dokumentów wynikało, iż na dzień 15 kwietnia 2011 r. debet na jednym z jego rachunków zamykał się kwotą 399.916,93 zł (k. 88-91). Na drugim z kont saldo na dzień 6 kwietnia 2011 r. wynosiło 3,16 zł, a wpływ gotówki na rachunek nastąpił już po dacie rzekomej zapłaty, tj. w dniu 20 kwietnia 2011 r. (k. 87). Dowodu na zapłacenie ceny sprzedaży nawozu nie stanowiła treść zeznań świadka P. W., który przytoczył, iż w pierwszej dekadzie kwietnia 2011 r. udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 6.000,- zł. Świadek ten wskazał także, iż sytuacja materialna pozwanego na początku roku 2011 była trudna, natomiast z zeznań świadka J. W. (1) wynikało, że zadłużenie pozwanego wobec firmy (...) przekraczało kwotę 200.000,- zł. Istnieje zatem wysokie prawdopodobieństwo, że kwotę udzielonej przez J. W. pożyczki pozwany przeznaczył na spłatę starszych zadłużeń.

Ważąc zeznania pozwanego, K. W., Sąd doszedł do przekonania, iż nie należy konstruować na ich podstawie prawdziwego stanu faktycznego, albowiem pomiędzy ich treścią zachodzą rozbieżności, a nadto pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany zaprzeczył, by rozmawiał z P. K. na temat odsprzedaży nawozu, po czym zeznając na rozprawie w dniu 21 września 2012 r. twierdził już, iż zapłacił za odebrany od niego towar kwotę 12.000,-zł. Zeznania pozwanego pozostawały także w sprzeczności z zeznaniami świadków A. K., P. K., A. H. oraz J. W. (1) co do okoliczności przejęcia przez niemiecką biogazownię jego zadłużenia w spółce (...). Z relacji pozwanego wynika bowiem, iż P. K. nigdy nie uczestniczył w rozmowach z przedstawicielem firmy (...) na temat możliwości spłaty zadłużenia pozwanego przez biogazownię, co stoi w sprzeczności z zeznaniami wskazanych wyżej świadków.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, iż żądanie przez powódkę zapłaty określonej w pozwie kwoty jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, zaznaczyć należało, że pozwany powołując się na naruszenie zasad współzycia społecznego nie wskazał, jaka konkretnie zasada została naruszona, tymczasem praktyka stosowania prawa precyzuje treść zasad współzycia (vide: orzeczenie SN z dnia 14 października 1998 r., II CKN 928/9, orzeczenie SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 263/06, orzeczenie SA w K. z dnia 6 czerwca 2006 r., II AKA 86/06). Trudno dopatrzeć

się sprzeczności z zasadami współżycia społecznego w dochodzeniu przez powódkę swoich praw jedynie z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanego, skoro każdy ponosi skutki swego własnego działania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku, przy czym o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 kpc, albowiem powódka wygrała proces. Na koszty poniesione przez powódkę składały się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,- zł, opłata od pozwu w kwocie 625,- zł, wynagrodzenie tłumacza przysięgłego w kwocie 162,43 zł, koszty dojazdu świadka A. H. na rozprawę w dniu 18 lipca 2012 r. w wysokości 377,65 zł oraz zwrot utraconego dochodu świadka w kwocie 81,26 zł.